

Malo sam kasnio na rucak. Ni sam ne znam zasto. Nije, mi se vala nesto ni jelo tih dana. Mnogo sam smrsao. Samo, mi je cigareta prijala.

Udjoh u hodnik u OS u G. Raincima. Tu nam je bila kuhinja. Bolje Reci, tu nam se hrana dijelila. Kuhala se na drugom mjestu.

- Kuhar! - Ima li sta zu rucak?

- Ima!

Nasu mi pun tanjir graha. Iznenadnih se kada vidjoh u tanjiru i dva poveca komada mesa.

Podjoh prema klupi, u hodniku da sjedem i rucam. Primijetih omalehnu zenu u hodniku. Stajala je sa bijelom plasticnom kanticom. Ta, kantica je postala simbol siromastva. Po, toj katici su se prepoznavali Muhadzeri. U, hodniku se igraju dva djecacica. Blizanci! Osmijehnuh se gledajuci ih. I moj Jasmin je njihovih godina. Pogledah zenu. Crne je puti, malo duze kose, lijepa u licu. Na licu joj je zracila cestitost i dobrota. Iz Sekunde u sekundu joj je lice dobijalo drugi izraz. Pogledala me je pa oborila pogled. Vidjoh na njenom licu tugu, bol, zabrinutost. Skromno je obucena i iz te skromnosti zraci cistoca bosnjacke zene. I dalje stoji oborenog pogleda, stiscuci oznojenim rukama kanticu. Htjedoh je upitati, odakle je? Ne upitah. Sta da je pitam, kada mi je sve jasno. Izbjegla je cetnicki noz. U kolektivnom smjestaju sa blizancima. Nejma njene kuce ni rahatluca. Brine i ceka covjeka, koji je ostao tamo, negdje, prema Drini. Ona je blizancima i otac i majka. Nejma, domacina da obezbjedi hranu porodici. Nejma, domacina kuce i zastitnika porodice. Nejma ni domacina ni kuce. Svo njeno dobro, ostalo je, tamo negdje. Tamo, negdje preko brda. Tamo negdje blizu, a tako daleko.

I, dalje nepomicno stoji. Ne trazi od kuhara hranu. Ne moli. Ne dosadjuje. Kuhar je ne poziva. Ne nudi je hranom. Po, kuharu je mozda trebala doci, polu gola. Raskopcana. Treba, mozda koketirati sa njim. Kurvanjski mu se smijesiti. Treba mu se ponuditi. Bilo bi onda zu nju svasta. Bilo bi i brasna, i ulja, i secera, i kahve i mesa. I ako je snasao veliki belaj, ona ima svoj ponos. Drzi se dostojanstveno. Ona svojim ponasanjem govori, da nije kurva. Ako je zovne i da jelo, ona ce ga uzeti, zahvaliti se i otici. Ako je ne zovne, ona ce bez rijeci otici. Nece negodovati. Psovati. Proklinjati. Nece se pobuniti, zbog necijeg ponizavajuceg pogleda.

Prenuh se. Upola okrenut prema kuharu upitah:

- Imas li graha, zu ovu djecu?

- Ima jos malo. - Nije jos sva vojska jela.

On kao zna koliko vojske nije jelo. Vec sam cuo da se vojnicki grah prodaje u obliznjoj kafani. Spustih tanjir na klupu. Ne znam gdje da stavim hljeb. Ne mogu na klupu. Prijava je. Pridjose mi blizanci. Gledaju u tanjir. Gladni su. Odustadoh od moje namjere, da kuhara izbacim kroz prozor. Da mu onu manjerku nabijem na glavu. Necu da plasim djecu. Dosta im je straha.

Dacu im moj grah i krisku hljeba. Neda njihova majka.

- Nemoj im davati. - Ti si borac i tebi treba hrana. - Cuvaj snagu za borbu.

- Ama, sestro draga! - Ovakve stvari meni daju snagu za borbu. - Tvoj bol je i moj bol.

Pozeljeh se ispricati i isplakati sa ovom zenom, kao dijete. Ne bi me bilo nimalo sramota. Htjedoh isplakati rijeku suza, nad sudbinom koja nas je snasla.

Pozva je kuhar da joj naspe grah u kanticu. Probudio se u njemu insan.

Izadjoh vani. Zapalih, cigaretu. Nije mi do jela. Prodje zena sa blizancima. Okrenu se i pogleda me jos jednom. Razumjesmo se, bez i jedne rijeci.

Gledao sam za zenom i blizancima dok su prelazili betonsko igraliste. Blizanci veselo trekaraju oko

majke. Danas imaju rucak. Sta ce jesti sutra??????

Zamakose iza poste. Izgubih ih iz vida. Odose u svoj novi dom. U dom u kojem nejma ni komocije, ni intime ni rahatluka. U, dom u kojem nejma njihovoga babe. Nejma tu zalihe hrane, brizljivo skupljane i uredno slozene. Nejma tu ni sladoleda, za blizance. Koliko li je muhadzerske djece, danas reklo:

- Majko! Hocu sladoled!

Koliko li je danas, uplakanih, muhadzerskih majki, reklo:

- Nejma para za sladoled! - Kupice majka drugi put! - Dok rat stane.

Nikada ih vise nisam vidio. Nadao sam se da cu ih opet vidjeti pred kuhinjom. Mozda su gladni? Trazio bih ih pogledom u hodniku, ispred kuhinje.

Nejma ih! Otsli su sa svojom sudbinom.

Nadam se da nisu gladni. Nadam, se da ce blizanci docekati svoga babu i izrasti u cestite ljude.

Neka, nikada, vise ne budu gladni!

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG